

SØNDAG FOR DE FORFULGTE

Prekeninspirasjon til Global Uke / Søndag for de forfulgte

Tekster for 25.søndag i treenighetstiden: Matt. 14,22-34; Sal 107,23-32; 2 Kor 1,8-11

Fortellingstekst Markus 2, 1-12:

Noen dager senere kom Jesus igjen til Kapernaum, og det ble kjent at han var hjemme. Det samlet seg så mange at de ikke fikk plass, ikke engang utenfor døren. Mens han forkynte Ordet for dem, kom de til ham med en som var lam. Det var fire mann som bar ham. Men de kunne ikke komme fram til ham på grunn av trengselen. Derfor brøt de opp taket over stedet der han var, laget en åpning og firte ned båret som den lamme lå på. Da Jesus så deres tro, sa han til den lamme: «Sønn, syndene dine er tilgitt.»

Nå satt det noen skriftlærde der, og de tenkte med seg selv: «Hvordan kan han si slikt? Han spotter Gud! Hvem andre kan tilgi synder enn én – det er Gud?» Straks visste Jesus i sin ånd at de tenkte slik, og han sa til dem: «Hvorfor går dere med slike tanker i hjertet? Hva er lettest å si til den lamme: 'Syndene dine er tilgitt' eller: 'Stå opp, ta båret din og gå'? Men for at dere skal vite at Menneskesønnen har makt på jorden til å tilgi synder» – og nå vender han seg til den lamme – «Jeg sier deg: Stå opp, ta båret din og gå hjem!» Og mannen reiste seg, tok straks båret og gikk ut rett for øynene på dem, så alle ble ute av seg av undring. De priste Gud og sa: «Noe slikt har vi aldri sett.»

Global uke og Søndag for de forfulgte

Det gjør inntrykk å høre og lese om hvordan moderne slaveri ødelegger menneskers liv. I Pakistan er ei ung, kristen jente og hennes familie truet på livet etter at hun har rømt fra tvangskonvertering og tvangsgiftemål. Jeg ser en video hun har spilt inn og kjenner igjen urdu fra min egen menighet på Holmlia, der en gruppe med pakistanske røtter feirer gudstjeneste på urdu. Hvem som helst av de unge jentene i vår forsamling der kunne vært den unge, pakistanske jenta på videoen. Og samtidig vet vi at utnyttelse av mennesker og moderne slaveri også skjer i vårt eget land. Moderne slaveri angår oss alle sammen, og gjennom Global Uke får vi mulighet til å løfte fram kampen mot slaveri i våre menigheter.

I år sammenfaller Global Uke og Søndag for de forfulgte. Den kristne, pakistanske jenta blir både forfulgt for sin tro og hun utsettes for tvang og overgrep, og hennes fortelling blir en sterk påminnelse om viktigheten i begge disse markeringene.

Velsignet med et terrorangrep

For noen år siden kom jeg selv tett på forfulgte kristne gjennom en reise til Egypt i regi av Stefanusalliansen. Et av de mange besøkene var i en kirke i Aleksandria. «Velkommen til kirken vår», sa presten da vi stod på kirketrappe. «Som dere sikkert har hørt ble vi velsignet med et terrorangrep på 1. nyttårsdag 2011.» Et langt øyeblikk lurte jeg på om jeg hadde hørt riktig. Jeg så ned på skoene mine og tenkte: «Hva er dette for noe? *Velsignet* med et terrorangrep.» Det hørtes ut som blasfemi eller fanatisme i mine ører.

Men jeg skjønnte snart at denne dagen kunne jeg komme til å lære noe viktig om tilgivelse, om tro og tillit, og om håp og kjærlighet.

For denne presten fortalte mer. Han fortalte om de 20 ofrene som var døde i terrorangrepet. Om deres familier som elsket dem og savnet dem. Om alle kirkens medlemmer som gråt sammen med de sørgende. Om dype sår. Men også om håpet om at de døde var reist hjem til Gud. At de allerede var framme og at de var på et bedre sted, trygt bevart i Guds kjærlighet. Et sted der ingen kunne true dem eller skade dem på grunn av deres tro.

Og selv om jeg ikke helt kunne begripe dette med velsignelse, så ga det litt mer mening når jeg hørte denne prestens tanker om hva som var skjedd, og hva det betydde for denne kirkas fellesskap og selvforståelse. Presten fortalte videre om omsorgen og kjærligheten som lokalsamfunnet hadde vist. Muslimske naboer som kom og var med dem i gråt og sorg. Han fortalte at kirka aldri hadde vært så full som i tida rett etter angrepet.

Så fortalte han at de som kirke hadde bestemt seg for å møte terroren med kjærlighet og tilgivelse. Jeg kunne se i prestens øyne at de fremdeles var triste, i ordene hans kunne jeg høre savn etter de som døde. Med egne øyne kunne jeg se at sikkerheten rundt bygget var skjerpet, og det var åpenbart at de selvsagt ikke ønsket å bli rammet av flere angrep. Men jeg så ingen redsel. Og jeg så ikke hat.

Det jeg så og hørte var tro, håp og kjærlighet. Tro og tillit til Gud og til kirkas fellesskap. Håp om evig glede for martyrene, de som var gått i forveien. Kjærlighet til dem som fremdeles sørger, til det som fremdeles var sårt i menighetens fellesskap – og til nabolaget og landet som kirka er en del av.

Båret i tro

Fortellingsteksten på Søndag for de forfulgte er fortellingen om den lamme mannen som blir båret til Jesus av fire personer. Jeg ser for meg at de fire var mannens venner. Og jeg ser for meg at mannen har ligget lenge inne i huset sitt, ute av stand til å bevege beina, fullstendig lammet. Kanskje var det sånn at de fire vennene fordelte mellom seg å stikke innom, og at det var dagens høydepunkt for han som ikke kunne røre seg. Å dele måltidet med en venn, prate om livet der ute og mimre om det som hadde vært. Kanskje hendte det da at han glemte det vanskelige i livet sitt; mørket og sorgen over alt som ikke ble.

Jeg ser for meg at én dag ble mannen overrasket av vennene sine. Alle fire kom på besøk samtidig og de hadde med seg en enkel bære de hadde laget. Kanskje prøvde mannen å protestere fordi han ville ikke bæres rundt som et lite barn. Men vennene insisterte. Det var kommet en spesiell person til byen, Jesus, en helt unik mann som de måtte møte. Alle fem. Og kanskje følte mannen at han skyldte dem det. Å være med dem på den ene tingen de ha ham om. Så han lot dem løfte seg opp på båret, og kanskje lukket han øynene fordi han ikke ville se på folk langs veien. Se de stirrende blikkene, fylt av medlidenhet eller, enda verre, avsky.

De kom fram til huset der Jesus var. Mannen åpnet øynene så vidt og registrerte at det var fullt, og kanskje tenkte han «Heldigvis». For da kunne de dra hjem. Men de fire andre ville ikke gi seg. De bar vennen sin opp på taket. Sakte, men sikkert fjernet de deler av taket. Båren ble senket ned på gulvet, helt ned foran Jesus. Men Jesus så ikke mot båren, han så mot taket, opp i fire forventningsfulle ansikter som tittet ned. Jesus så de fire vennene, han så deres tro, og sa til mannen på båren: «Sønn, syndene dine er tilgitt.»

Straks var det noen i rommet som tenkte: «Hvordan kan han si slikt? Han spotter Gud! Hvem andre kan tilgi synder enn én – det er Gud?» Men hva er lettest: å tilgi synder eller å helbrede en som er lam?

Jeg ser for meg at mannen på båren kjente fred under blikket til Jesus. Så hørte han Jesus si noe mer: «Stå opp, ta båren din og gå hjem.»

Opplevelsen i kirka i Aleksandria får meg til å tenke på den lamme mannen. En slik tro og tillit, et slikt håp og en slik kjærlighet som jeg så i øynene til presten vi møtte der, og som jeg hørte i ordene hans, har jeg sjelden, kanskje aldri vært i nærheten av. Og den samme troen, tilliten, håpet og kjærligheten finner jeg igjen i den lamme mannens fire venner. For meg ble det et sterkt og trosstyrkende møte i kirka i Aleksandria. Jeg kjente meg mentalt lammet når presten beskrev terrorangrepet som en velsignelse. Men så var det som om han bar også meg med sin fortelling om tro og tillit. Han bar meg fram for Jesus, og Jesus så hans tro, og Jesus kunne helbrede min mentale lammelse så den slapp taket. Jeg reiste til Egypt og trodde det var jeg som skulle gi støtte til de forfulgte kristne der, og trøste og styrke dem ved å komme på besøk og vise interesse for deres liv og utfordringer. Men så var det jeg selv som ble både trøstet og styrket gjennom deres tro.

Skrevet av Silje Kivle Andreassen, sokneprest i Holmlia kirke, Oslo